II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2015/2367

z dnia 30 listopada 2015 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi, w odniesieniu do decyzji nr 1/2015 dotyczącej zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 do załącznika 11 do umowy

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotycząca handlu produktami rolnymi [1] (zwana dalej „umową rolną") weszła w życie z dniem 1 czerwca 2002 r.

(2) Zgodnie z art. 19 ust. 1 załącznika 11 do umowy rolnej Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za badanie wszelkich spraw odnoszących się do wspomnianego załącznika i do jego wprowadzania w życie oraz za zadania, które ten załącznik przewiduje. Zgodnie z art. 19 ust. 3 tego załącznika Wspólny Komitet Weterynaryjny jest upoważniony do wprowadzania zmian w dodatkach do załącznika 11, w szczególności w celu ich dostosowania i aktualizacji.

(3) Art. 5 ust. 2 akapit pierwszy decyzji Rady i Komisji 2002/309/WE, Euratom [2] przewiduje, że stanowisko Wspólnoty w ramach Wspólnego Komitetu ds. Rolnictwa oraz Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ma być przyjmowane przez Radę na wniosek Komisji.

(4) Unia powinna przyjąć stanowisko, które ma zająć w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego w odniesieniu do niezbędnych zmian.

(5) Decyzja nr 1/2015 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy umowy rolnej (zwana dalej „decyzją nr 1/2015 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego") powinna wejść w życie z dniem jej przyjęcia.

(6) Aby nie dopuścić do zaprzestania istniejących i dobrze działających praktyk oraz aby zapewnić ciągłość prawną, która nie spowoduje jakichkolwiek przewidywalnych negatywnych skutków, decyzja nr 1/2015 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego powinna przewidywać stosowanie niniejszej decyzji ze skutkiem wstecznym od dnia 1 stycznia 2015 r.,

[1] Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 132.

[2] Decyzja 2002/309/WE, Euratom Rady i – w odniesieniu do umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej – Komisji z dnia 4 kwietnia 2002 r. w sprawie zawarcia siedmiu umów z Konfederacją Szwajcarską (Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy art. 19 ust. 1 załącznika 11 do umowy rolnej, dotyczące zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 do załącznika 11, oparte jest na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Bernie dnia 30 listopada 2015 r..

W imieniu Rady
É. SCHNEIDER
Przewodniczący

PROJEKT

DECYZJA NR 1/2015 WSPÓLNEGO KOMITETU WETERYNARYJNEGO USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ DOTYCZĄCEJ HANDLU PRODUKTAMI ROLNYMI

z dnia …

w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 do załącznika 11 do Umowy

WSPÓLNY KOMITET WETERYNARYJNY

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi ([1]), w szczególności art. 19 ust. 3 jej załącznika 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotycząca handlu produktami rolnymi (zwana dalej „umową rolną") weszła w życie z dniem 1 czerwca 2002 r.

(2) Zgodnie z art. 19 ust. 1 załącznika 11 do umowy rolnej Wspólny Komitet Weterynaryjny ustanowiony na mocy umowy rolnej (zwany dalej „Wspólnym Komitetem Rolnym") jest odpowiedzialny za badanie wszelkich spraw odnoszących się do wspomnianego załącznika i do jego wprowadzania w życie oraz za zadania, które ten załącznik przewiduje. Zgodnie z art. 19 ust. 3 tego załącznika Wspólny Komitet Weterynaryjny jest upoważniony do wprowadzania zmian w dodatkach do niego, w szczególności w celu ich dostosowania i aktualizacji.

(3) Na mocy decyzji nr 2/2003 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ([2]) po raz pierwszy zmieniono dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 11 do załącznika 11 do umowy rolnej.

(4) Na mocy decyzji nr 1/2013 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ([3]) zmieniono ostatnio dodatki 1, 2, 3, 5, 6 i 10 do załącznika 11 do umowy rolnej.

(5) Od ostatniej zmiany dodatków 1, 2, 3, 5, 6 i 10 do załącznika 11 do umowy rolnej na mocy decyzji Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego nr 1/2013 szereg przepisów ustawowych, szwajcarskich i unijnych, został zmieniony lub zaktualizowany. Ze względu na duży zakres wprowadzonych zmian, odesłania do aktów prawnych zostały zaktualizowane.

(6) Z dniem 1 stycznia 2013 r. szwajcarski Federalny Urząd Weterynaryjny został przeniesiony do Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych, a z dniem 1 stycznia 2014 r. został połączony z działem bezpieczeństwa żywności Federalnego Urzędu Zdrowia Publicznego w nowy urząd. Nowy urząd nosi nazwę Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Ze względu na to połączenie niezbędna była zmiana szeregu aktów prawnych.

(7) Szwajcaria przedłożyła Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu plan precyzujący środki, jakie zamierza wprowadzić w życie w celu zatwierdzenia swoich zakładów do celów art. 3 dyrektywy Rady 2009/158/WE ([4]). Zgodnie z postanowieniami umowy rolnej Wspólny Komitet Weterynaryjny jest organem właściwym do zatwierdzenia tego planu.

(8) Do dnia 31 grudnia 2014 r. Szwajcaria ma możliwość odstąpienia od badania mającego na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) w tuszach i mięsie świń domowych przeznaczonych do tuczu i uboju w rzeźniach o niewielkich mocach produkcyjnych. Takie tusze i mięso, jak również otrzymane z nich produkty mięsne, muszą posiadać specjalny znak jakości zdrowotnej i nie mogą być przedmiotem handlu z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zgodnie z art. 9a rozporządzenia DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia

([1]) Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 132.

([2]) Decyzja nr 2/2003 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz 11 do załącznika 11 do umowy (2004/78/WE) (Dz.U. L 23 z 28.1.2004, s. 27).

([3]) Decyzja nr 1/2013 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi z dnia 22 lutego 2013 r. w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy (2013/479/UE) (Dz.U. L 264 z 5.10.2013, s. 1).

([4]) Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).

zwierzęcego (RS 817.022.108). Rozporządzenie Komisji (UE) nr 216/2014 ([1]) zmienia szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (*Trichinella*) w mięsie oraz przewiduje zezwolenie na odroczenie stosowania niektórych przepisów. Aby ułatwić stopniowe dostosowanie obecnie stosowanych w Szwajcarii praktyk, należy przedłużyć do dnia 31 grudnia 2016 r. możliwość odstąpienia od badania mającego na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*).

(9) Aby nie dopuścić do zaprzestania istniejących i dobrze działających praktyk oraz aby zapewnić ciągłość prawną, która nie spowoduje jakichkolwiek przewidywalnych negatywnych skutków, właściwe jest stosowanie niniejszej decyzji ze skutkiem wstecznym od dnia 1 stycznia 2015 r.

(10) Niniejsza decyzja powinna wejść w życie z dniem jej przyjęcia.

(11) Należy odpowiednio zmienić dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 do załącznika 11 do umowy rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 i 11 do załącznika 11 do umowy rolnej zostają zmienione zgodnie z załącznikami I–IX do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Plan przedłożony przez Szwajcarię w odniesieniu środków, jakie zamierza podjąć w celu zatwierdzenia swoich zakładów zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady 2009/158/WE, uznaje się za zgodny z wymogami tej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejszą decyzję, sporządzoną w dwóch egzemplarzach, podpisują współprzewodniczący lub inne osoby upoważnione do działania w imieniu Stron umowy rolnej.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się ze skutkiem wstecznym od dnia 1 stycznia 2015 r.

Sporządzono w Bernie 30 listopada 2015 r.

W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej *W imieniu Unii Europejskiej*

([1]) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 216/2014 z dnia 7 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2075/2005 ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 69 z 8.3.2014, s. 85).

ZAŁĄCZNIK I

Dodatek 1 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 1

Środki zwalczania / zgłaszanie chorób zwierząt

I. Pryszczyca

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG (Dz.U. L 306 z 22.11.2003, s. 1).	1. Ustawa o epizootiach (LFE; RS 916.40) z dnia 1 lipca 1966 r., w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE; RS 916.401) z dnia 27 czerwca 1995 r., w szczególności jego artykuł 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 99–103 (specyficzne środki dotyczące zwalczania pryszczycy); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI, RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne, rejestrowanie, kontrola i dostarczanie szczepionki przeciwko pryszczycy).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Komisja i Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii zgłaszają każdy zamiar zastosowania szczepienia interwencyjnego. W przypadkach szczególnej sytuacji alarmowej zgłaszanie może dotyczyć podjętych decyzji oraz zasad i procedur ich wdrażania. We wszystkich przypadkach konsultacje muszą odbyć się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

3. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji wirusa pryszczycy jest: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku XVI do dyrektywy 2003/85/WE.

II. Klasyczny pomór świń

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuł 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40 i 47 (usuwanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego), 49 (manipulowanie mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i odkażanie), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 116–121 (stwierdzenie pomoru świń podczas uboju, specyficzne środki dotyczące zwalczania klasycznego pomoru świń); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Komisja i Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii zgłaszają każdy zamiar zastosowania szczepienia interwencyjnego. Konsultacje odbywają się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. W razie konieczności, zgodnie z art. 117 ust. 5 rozporządzenia o epizootiach, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym dotyczące znakowania i przetwarzania mięsa pochodzącego z obszarów zapowietrzonych i zagrożonych.

3. Zgodnie z art. 121 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem zwalczania klasycznego pomoru świń u zdziczałych świń zgodnie z art. 15 i 16 dyrektywy 2001/89/WE.

4. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

5. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 21 dyrektywy 2001/89/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

6. W razie konieczności, zgodnie z art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym dotyczące kontroli serologicznej świń w obszarach zapowietrzonych i zagrożonych zgodnie z rozdziałem IV załącznika do decyzji Komisji 2002/106/WE (*).

7. Wspólnym laboratorium referencyjnym dla klasycznego pomoru świń jest: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, D-30559, Hannover, Niemcy. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku IV do dyrektywy 2001/89/WE.

(*) Decyzja Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzająca Podręcznik diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 39 z 9.2.2002, s. 71).

III. Afrykański pomór świń

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40 i 47 (eliminacja produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego), 49 (manipulowanie mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 116–121 (stwierdzenie pomoru świń podczas uboju, specyficzne środki dotyczące zwalczania klasycznego pomoru świń); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratorium referencyjnym UE dla afrykańskiego pomoru świń jest: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madryt, Hiszpania. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku V do dyrektywy 2002/60/WE.

2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

3. W razie konieczności, zgodnie z art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym dotyczące przepisów diagnostycznych związanych z afrykańskim pomorem świń zgodnie z przepisami decyzji Komisji 2003/422/WE (*).

4. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 20 dyrektywy 2002/60/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

(*) Decyzja Komisji 2003/422/WE z dnia 26 maja 2003 r. zatwierdzająca podręcznik diagnostyczny dotyczący afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 143 z 11.6.2003, s. 35).

IV. Afrykański pomór koni

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 19).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 112–112f (specyficzne środki dotyczące zwalczania afrykańskiego pomoru koni); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. W przypadku gdyby w Szwajcarii rozwinęła się epizootia o wyjątkowo ciężkim charakterze, Wspólny Komitet Weterynaryjny spotka się w celu zbadania sytuacji. Właściwe organy szwajcarskie zobowiązują się do wprowadzenia środków uznanych za niezbędne w świetle wyników tego badania.

2. Wspólnym laboratorium referencyjnym dla afrykańskiego pomoru koni jest: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madryt, Hiszpania. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku III do dyrektywy 92/35/EWG.

3. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 92/35/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

V. Grypa ptaków

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG (Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), art. 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), art. 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), art. 77–98 (wspólne postanowienia dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), art. 122–122f (specyficzne środki dotyczące grypy ptaków); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratorium referencyjnym UE dla grypy ptaków jest: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku VII pkt 2 do dyrektywy 2005/94/WE.
2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.
3. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 60 dyrektywy 2005/94/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VI. Rzekomy pomór drobiu

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10*b* (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuł 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 40 i 47 (eliminacja produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie i dezynsekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 123–125 (specyficzne środki dotyczące rzekomego pomoru drobiu); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne); 4. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratorium referencyjnym UE dla rzekomego pomoru drobiu jest: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku V do dyrektywy 92/66/EWG.

2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

3. Informacje przewidziane w art. 17 i 19 dyrektywy 92/66/EWG podlegają kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

4. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 22 dyrektywy 92/66/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VII. Choroby ryb i mięczaków

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 1-10 (środki przeciwko chorobom epizootycznym) i art. 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 3 i 5 (choroby epizootyczne, których dotyczy rozporządzenie), 21-23 (rejestracja gospodarstw akwakultury, kontrola zasobów i inne zobowiązania, monitorowanie sanitarne), 61 (zobowiązania osób uprawnionych do połowu ryb i organów odpowiedzialnych za monitorowanie połowów), 62–76 (ogólne środki zwalczania chorób), 277–290 (wspólne i specyficzne środki dotyczące chorób ryb, laboratorium diagnostyczne).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Obecnie hodowla ostryg płaskich nie jest praktykowana w Szwajcarii. W przypadku pojawienia się bonamiozy lub marteiliozy Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii zobowiązuje się do przyjęcia niezbędnych środków interwencyjnych zgodnych z przepisami UE na podstawie art. 57 ustawy o epizootiach.

2. W celu zwalczania chorób ryb i mięczaków Szwajcaria stosuje rozporządzenie o epizootiach, w szczególności jego art. 61 (obowiązki właścicieli i dzierżawców praw do połowu ryb oraz organów odpowiedzialnych za monitorowanie połowów), art. 62–76 (ogólne środki zwalczania choroby), art. 277–290 (specyficzne środki dotyczące chorób zwierząt wodnych, laboratorium diagnostyczne) oraz art. 291 (choroby epizootyczne podlegające monitorowaniu).

3. Laboratorium referencyjnym UE dla chorób skorupiaków jest Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, Zjednoczone Królestwo. Laboratorium referencyjnym UE dla chorób ryb jest National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Hangövej 2, 8200 Århus, Dania. Laboratorium referencyjnym UE dla chorób mięczaków jest Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, Francja. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tych laboratoriów. Funkcje i zadania tych laboratoriów określono w załączniku VI część I do dyrektywy 2006/88/WE.

4. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 58 dyrektywy 2006/88/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VIII. Pasażowalne encefalopatie gąbczaste

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ochrony zwierząt (OPAn; RS 455.1), w szczególności jego art. 184 (sposoby ogłuszania); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAl; RS 817.0), w szczególności jej artykuły 24 (inspekcja i pobieranie próbek) i 40 (kontrola środków spożywczych); 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. DFI o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108), w szczególności jego art. 4 i 7 (części tuszy, których używanie jest zabronione); 5. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 6 (definicje i skróty), 34 (zaświadczenie sanitarne), 61 (obowiązek ogłaszania), 130 (nadzór nad pogłowiem szwajcarskim), 175–181 (pasażowalne encefalopatie gąbczaste), 297 (wykonanie w kraju), 301 (zadania weterynarza kantonalnego), 302 (weterynarz urzędowy) oraz 312 (laboratoria diagnostyczne); 6. Rozporządzenie DEFR z dnia 26 października 2011 r. o Księdze produktów do żywienia zwierząt (OLALA, RS 916.307.1), w szczególności jego art. 21 (tolerancja, pobieranie próbek, metody analizy i transport), załącznik 1.2 pkt 15 (produkty ze zwierząt lądowych) i pkt 16 (ryby, inne zwierzęta morskie, pochodzące z nich produkty i produkty uboczne) i załącznik 4.1 (substancje, których wprowadzanie do obrotu i używanie jest ograniczone lub zabronione); 7. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratorium referencyjnym UE dla pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) jest: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku X rozdział B do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

2. Zgodnie z art. 57 ustawy o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych dotyczącym realizacji środków zwalczania TSE.

3. Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 w państwach członkowskich Unii Europejskiej każde zwierzę podejrzane o zakażenie TSE podlega urzędowemu ograniczeniu przemieszczania do czasu poznania wyników badań klinicznych i epidemiologicznych wykonywanych przez właściwy organ lub zostaje zabite w celu poddania go badaniu laboratoryjnemu pod kontrolą urzędową.

Zgodnie z art.179b i 180a rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria wprowadza zakaz uboju zwierząt podejrzanych o zakażenie TSE. Zwierzęta podejrzane o zakażenie muszą zostać uśmiercone bez wycieku krwi i spalone, a ich mózg zbadany w szwajcarskim laboratorium referencyjnym dla TSE.

Zgodnie z art. 10 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dokonuje rejestracji pogłowia bydła przy pomocy jednolitego, czytelnego i stałego systemu identyfikacji umożliwiającego odnalezienie ich matki i ich pierwotnego stada oraz stwierdzenie, czy nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie lub krów dotkniętych gąbczastą encefalopatią bydła.

Zgodnie z art. 179*c* rozporządzenia o epizootiach najpóźniej na końcu fazy produkcji Szwajcaria dokonuje uboju zwierząt dotkniętych BSE, wszystkich zwierząt należących do gatunków bydła urodzonych w okresie jednego roku przed lub po urodzeniu zarażonego zwierzęcia i które w tym okresie należały do stada, a także bezpośredniego potomstwa zarażonych krów narodzonego w okresie dwóch lat przed diagnozą.

4. Zgodnie z art. 180*b* rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria uśmierca zwierzęta dotknięte trzęsawką, ich matki, ich zarażone bezpośrednio potomstwo oraz wszystkie inne owce i kozy należące do stada z wyjątkiem:

— owiec posiadających co najmniej 1 allel ARR i nie posiadających żadnego allela VRQ, oraz

— zwierząt w wieku poniżej dwóch miesięcy przeznaczonych wyłącznie na ubój. Głowa i narządy jamy brzusznej tych zwierząt są usuwane zgodnie z przepisami rozporządzenia dotyczącego usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego.

W drodze wyjątku, w przypadku ras o niewielkiej liczebności, można odstąpić od wybicia stada. W takim przypadku stado zostaje poddane urzędowemu nadzorowi weterynaryjnemu przez okres dwóch lat, podczas którego dokonuje się badania klinicznego zwierząt z tego stada dwa razy w roku. Jeżeli w tym okresie zwierzęta zostaną przeznaczone do uśmiercenia, ich głowy włącznie z migdałkami będą przedmiotem analizy w szwajcarskim laboratorium referencyjnym dla TSE.

Środki te podlegają przeglądowi w zależności od wyników monitorowania sanitarnego zwierząt. W szczególności okres monitorowania zostaje przedłużony w razie wykrycia nowego przypadku choroby w obrębie stada.

W razie stwierdzenia BSE u owcy lub kozy Szwajcaria zobowiązuje się do przyjęcia środków przewidzianych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

5. Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 państwa członkowskie Unii Europejskiej zabraniają używania przetworzonych białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt hodowlanych utrzymywanych, tuczonych lub hodowanych do produkcji środków spożywczych. Państwa członkowskie Unii Europejskiej wprowadziły całkowity zakaz używania białek pochodzących od zwierząt w żywieniu przeżuwaczy.

Zgodnie z art. 27 rozporządzenia dotyczącego eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA) Szwajcaria wprowadziła całkowity zakaz używania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt hodowlanych.

6. Zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i załącznikiem III rozdział A do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej wdrażają roczny program monitoringu BSE. Plan ten zakłada stosowanie szybkiego testu BSE w odniesieniu do wszystkich sztuk bydła w wieku ponad 24 miesięcy poddanych ubojowi w trybie nagłym, padłych w gospodarstwie lub u których wykryto chorobę podczas inspekcji *ante mortem* oraz w odniesieniu do wszystkich zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Szybkie testy BSE stosowane w Szwajcarii są wymienione w załączniku X rozdział C do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Zgodnie z art. 176 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria obowiązkowo dokonuje szybkiego testu BSE w odniesieniu do wszystkich sztuk bydła w wieku ponad 48 miesięcy, które padły lub zostały zabite w celu innym niż ubój lub zostały przywiezione do rzeźni chore lub po wypadku.

7. Zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i załącznikiem III rozdział A do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej wdrażają roczny program monitorowania trzęsawki.

Zgodnie z przepisami art. 177 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria wdrożyła program monitorowania TSE u owiec i kóz w wieku ponad 12 miesięcy. Zwierzęta poddane ubojowi w trybie nagłym, padłe w gospodarstwie lub u których wykryto chorobę podczas inspekcji *ante mortem* oraz zwierzęta poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi zostały zbadane w okresie od czerwca 2004 r. do lipca 2005 r. Wynik badania wszystkich próbek okazał się negatywny w odniesieniu do BSE; monitorowanie w oparciu o próbki pobrane od zwierząt podejrzanych o zakażenie, zwierząt poddanych ubojowi w trybie nagłym oraz zwierząt, które padły w gospodarstwie, jest kontynuowane.

Uznanie podobieństwa przepisów dotyczących monitorowania TSE u owiec i kóz będzie rozpatrywane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

8. Informacje przewidziane w art. 6 i w załączniku III rozdział B oraz w załączniku IV (3.III) do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 podlegają kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

9. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 21 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

C. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE

1. Od 1 stycznia 2003 r. i zgodnie z rozporządzeniem z dnia 10 listopada 2004 r. dotyczącym przyznawania środków w celu pokrycia kosztów usunięcia produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (RS 916.407) Szwajcaria wdrożyła system zachęty finansowej na rzecz gospodarstw, w których rodzi się bydło, i rzeźni, w których jest ono poddawane ubojowi, o ile przestrzega się w nich procedur zgłaszania przemieszczania zwierząt przewidzianych przez obowiązujące przepisy.

2. Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i załącznika XI pkt 1 do wspomnianego rozporządzenia państwa członkowskie Unii Europejskiej usuwają i niszczą materiały szczególnego ryzyka (MRS).

Na liście MRS usuwanych u bydła znajduje się czaszka, bez żuchwy, ale wraz z mózgiem i oczami oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku ponad 12 miesięcy; kręgosłup z wyłączeniem kręgów ogonowych, wyrostki kolczyste i krzyżowe kręgów szyjnych i lędźwiowych oraz środkowy grzebień krzyżowy i wyrostki boczne krzyża, wraz z gangliami korzonkowymi grzbietowymi i rdzeniem kręgowym bydła w wieku ponad 24 miesięcy; migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy i krezka bydła w każdym wieku.

Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się: czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki i rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku ponad dwunastu miesięcy, lub które mają stały siekacz wyrżnięty z dziąsła, jak również śledziona i jelito kręte owiec i kóz w każdym wieku.

Zgodnie z art. 179*d* rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcucha artykułów spożywczych przeznaczonych dla zwierząt i ludzi. Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się w szczególności: kręgosłup zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy, migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezka zwierząt w każdym wieku.

Zgodnie z art. 180*d* rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcucha artykułów spożywczych przeznaczonych dla zwierząt i ludzi. Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się w szczególności: mózg niewyjęty z czaszki, rdzeń kręgowy z oponą twardą (dura mater) i migdałki zwierząt w wieku ponad 12 miesięcy lub u których wyrżnął się stały siekacz, śledziona i jelito kręte zwierząt w każdym wieku.

3. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 (*) i rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 (**) określają przepisy sanitarne dotyczące do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

   Zgodnie z art. 22 rozporządzenia dotyczącego usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria spala produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego kategorii 1, łącznie z materiałami szczególnego ryzyka oraz zwierzętami, które padły w gospodarstwie.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

(**) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2009 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2011 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1).

IX. Choroba niebieskiego języka

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10 (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 239–239h (specyficzne środki dotyczące choroby niebieskiego języka); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratorium referencyjnym UE dla choroby niebieskiego języka jest: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku II rozdział B do dyrektywy 2000/75/WE.

2. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych, który opublikowany jest na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

3. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 17 dyrektywy 2000/75/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

X. Choroby odzwierzęce

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1); 2. Dyrektywa 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 92/117/EWG (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 291-291e (przepisy szczególne dotyczące chorób odzwierzęcych); 3. Ustawa federalna z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAl; RS 817.0); 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs, RS 817.02); 5. Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny (OHyg, RS 817.024.1); 6. Ustawa federalna z dnia 18 grudnia 1970 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych u ludzi (ustawa o epidemiach; RS 818.101); 7. Rozporządzenie z dnia 13 stycznia 1999 r. o zgłaszaniu chorób zakaźnych człowieka (rozporządzenie o zgłaszaniu; RS 818.141.1).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Laboratoriami referencyjnymi UE są:

— laboratorium referencyjne UE ds. analizy i badań chorób odzwierzęcych (Salmonelli):

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)

3720 BA Bithoven

Niderlandy

— laboratorium referencyjne UE ds. monitorowania biotoksyn morskich:

Agencia española de seguridad alimentaría (AESA):

36200 Vigo

Hiszpania

— laboratorium referencyjne UE ds. monitorowania bakteriologicznego i wirusowego skażenia małżów:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth

Dorset DT4 8UB

Zjednoczone Królestwo

— laboratorium referencyjne UE ds. Listeria monocytogenes:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Francja

— laboratorium referencyjne UE ds. gronkowców koagulazo-dodatnich, w tym *Staphylococccus aureus*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Francja

— laboratorium referencyjne UE ds. *Escherichia coli*, w tym werotoksycznych szczepów *E. Coli* (VTEC):

Instituto Superiore di Sanità (ISS)

I-00161 Rzym

Włochy

— laboratorium referencyjne UE ds. *Campylobacter*:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Szwecja

— laboratorium referencyjne UE ds. pasożytów (zwłaszcza włosienia (*Trichinella*), tasiemca bąblowcowego (*Echinococcus*) i *Anisakis*):

Instituto Superiore di Sanità (ISS)

I-00161 Rzym

Włochy

— laboratorium referencyjne UE ds. oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Dania

2. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tych laboratoriów. Funkcje i zadania tych laboratoriów są przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

3. Corocznie do końca maja Szwajcaria przekazuje Komisji raport o tendencjach i źródłach chorób odzwierzęcych, odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, zawierający dane zebrane w trakcie minionego roku stosownie do art. 4, 7 i 8 dyrektywy 2003/99/WE. Raport ten obejmuje również informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2160/2003. Raport ten zostaje przekazany przez Komisję Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności w celu opublikowania raportu syntetycznego dotyczącego tendencji i źródeł chorób odzwierzęcych, odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe w Unii Europejskiej.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

XI. Inne choroby

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE, RS 916.40); w szczególności jej artykuły 1–10 (cele zwalczania, środki przeciwko wysoce zakaźnym chorobom epizootycznym) i 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2 (wysoce zakaźne choroby epizootyczne), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 77–98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zakaźnych chorób epizootycznych), 104–105 (specyficzne środki dotyczące choroby pęcherzykowej świń); 3. Rozporządzenie z dnia 28 czerwca 2000 r. o organizacji Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (Org DFI; RS 172.212.1), w szczególności jego art. 12 (laboratorium referencyjne).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. W przypadkach, o których mowa w art. 6 dyrektywy 92/119/EWG, informacje przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

2. Wspólnym laboratorium referencyjnym dla choroby pęcherzykowej świń jest: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium określono w załączniku III do dyrektywy 92/119/EWG.

3. Zgodnie z art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem na wypadek sytuacji kryzysowych. Ten plan na wypadek sytuacji kryzysowych stanowi przedmiot rozporządzenia wykonawczego o charakterze technicznym nr 95/65 wydanego przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

4. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 22 dyrektywy 92/119/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

XII. Zgłaszanie chorób

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 11 (obowiązek dochowania należytej staranności i obowiązek ogłaszania) i art. 57 (techniczne przepisy wykonawcze, współpraca międzynarodowa); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 2–5 (choroby, których dotyczy rozporządzenie), 59–65 i 291 (obowiązek ogłaszania, zgłaszanie), 292–299 (nadzór, wykonanie, pomoc administracyjna).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

Komisja przy współpracy z Federalnym Urzędem Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii włącza Szwajcarię do systemu zgłaszania chorób zwierzęcych, który przewidziany jest w dyrektywie 82/894/EWG.“.

ZAŁĄCZNIK II

Dodatek 2 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

"*Dodatek 2*

Zdrowie zwierząt: wymiana i wprowadzanie do obrotu

I. Bydło i trzoda chlewna

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 27–31 (targi, wystawy), 34–37b (handel), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 116–121 (klasyczny i afrykański pomór świń), 135–141 (choroba Aujeszky'ego), 150–157 (bruceloza bydła), 158–165 (gruźlica), 166–169 (enzootyczna białaczka bydła), 170–174 (IBR/IPV), 175–181 (encefalopatie gąbczaste), 186–189 (zakaźne zapalenie dróg rodnych bydła), 207–211 (bruceloza świń), 301 (wydawanie zezwoleń dla jednostek prowadzących chów, ośrodków inseminacyjnych i banków nasienia, ośrodków transferu zarodków, targów i innych podobnych ośrodków i wydarzeń); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Zgodnie z art. 301 ust. 1 lit. i) rozporządzenia o epizootiach weterynarz kantonalny przystępuje do wydawania zezwoleń dla jednostek prowadzących chów, targów i innych podobnych ośrodków i wydarzeń zdefiniowanych w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG. Do celów stosowania niniejszego załącznika, zgodnie z art. 11, 12 i 13 dyrektywy 64/432/EWG, Szwajcaria ustanawia listę zatwierdzonych miejsc gromadzenia, przewoźników oraz pośredników.

2. Informacje przewidziane w art. 11 ust. 3 dyrektywy 64/432/EWG przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku A część II pkt 7 do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do brucelozy bydła. W celu utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od brucelozy Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

   a) informacja o każdym zwierzęciu z gatunku bydła podejrzanym o to, iż jest zakażone brucelozą, musi zostać zgłoszona właściwym organom, a zwierzę poddane oficjalnym testom wykrywającym brucelozę składającym się co najmniej z dwóch testów serologicznych z ustaleniem uzupełnienia, a także badaniu mikrobiologicznemu próbek pobranych w przypadku poronień;

   b) w okresie podejrzenia, który trwa aż do uzyskania negatywnego wyniku badań przewidzianych w lit. a), zawiesza się status bydła oficjalnie wolnego od brucelozy dla całego pogłowia, do którego należy podejrzane zwierzę (lub zwierzęta) z odnośnego gatunku bydła.

Szczegółowe informacje dotyczące zakażonych stad przedkładane są wraz z raportem epidemiologicznym Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli Szwajcaria nie wypełnia któregokolwiek z warunków przewidzianych w załączniku A część II pkt 7 do dyrektywy 64/432/EWG, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

4. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku A część I pkt 4 do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do gruźlicy bydła. W celu utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od gruźlicy Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

   a) wprowadza się system identyfikacyjny umożliwiający ustalenie stada pochodzenia każdej sztuki bydła;

   b) każde zwierzę poddane ubojowi zostaje poddane kontroli post mortem, której dokonuje weterynarz urzędowy;

   c) każde podejrzenie o gruźlicę dotyczące zwierzęcia żywego, martwego lub poddanego ubojowi musi zostać zgłoszone właściwym organom;

   d) w każdym przypadku właściwe organy przeprowadzają dochodzenia niezbędne do ustalenia obecności podejrzewanej choroby, wraz z badaniem wstecznym stad pochodzenia i stad przejściowych; gdy w trakcie autopsji lub w chwili uboju zostaną wykryte zmiany podejrzewane o pochodzenie gruźlicze, właściwe organy przeprowadzają badania laboratoryjne tych zmian;

   e) dla stad pochodzenia i stad przejściowych podejrzanych o zakażenie zawieszony zostaje status oficjalnie wolnych od gruźlicy, a zawieszenie utrzymane do czasu, gdy badania kliniczne lub laboratoryjne lub testy tuberkulinowe wykluczą istnienie gruźlicy bydła;

   f) jeżeli testy tuberkulinowe, badania kliniczne lub laboratoryjne potwierdzą podejrzenie o gruźlicę, stadom pochodzenia i stadom przejściowym cofa się status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy;

   g) status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy nie jest ustanowiony, dopóki wszystkie zwierzęta podejrzane o zakażenie nie zostaną wyeliminowane ze stada, pomieszczenia i sprzęt zdezynfekowane oraz, zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 64/432/EWG, dopóki wszystkie pozostałe zwierzęta w wieku powyżej sześciu tygodni nie zostaną poddane z wynikiem negatywnym co najmniej dwóm oficjalnym tuberkulinizacjom śródskórnym, przy czym pierwsza powinna zostać dokonana co najmniej sześć miesięcy po opuszczeniu stada przez zakażone zwierzę, zaś druga co najmniej sześć miesięcy po pierwszej.

   Szczegółowe informacje dotyczące zakażonych stad wraz z raportem epidemiologicznym są przedkładane Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli Szwajcaria nie spełnia któregokolwiek z warunków przewidzianych w załączniku A część II pkt 4 akapit pierwszy do dyrektywy 64/432/EWG, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

5. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku D rozdział I część F do dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do enzootycznej białaczki bydła. W celu utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od enzootycznej białaczki bydła Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

   a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone enzootyczną białaczką bydła;

   b) wszystkie zwierzęta poddane ubojowi zostają poddane kontroli *post mortem*, której dokonuje weterynarz urzędowy;

   c) każde podejrzenie o zakażenie podczas badania klinicznego, badania poubojowego czy kontroli mięsa musi zostać zgłoszone właściwym organom;

   d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia enzootycznej białaczki bydła stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli, po wyeliminowaniu zarażonych zwierząt, a także, w odpowiednich przypadkach, ich cieląt, dwa badania serologiczne przeprowadzone w odstępie co najmniej 90 dni dały wynik negatywny.

Jeżeli enzootyczna białaczka bydła zostanie stwierdzona u 0,2 % pogłowia, Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

6. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła. W celu utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % stad jest zarażonych przez zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła;

b) byki hodowlane w wieku powyżej 24 miesięcy muszą co roku być poddawane badaniu serologicznemu;

c) informacja o każdym podejrzanym przypadku musi być zgłoszona właściwym organom, a zwierzę podejrzane o zakażenie poddaje się oficjalnym testom wykrywającym zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;

d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła, stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli badanie serologiczne dokonane najwcześniej 30 dni po wyeliminowaniu zarażonych zwierząt przyniosło wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii decyzję Komisji 2004/558/WE (*) stosuje się odpowiednio.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

7. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od choroby Aujeszky'ego. W celu utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone chorobą Aujeszky'ego;

b) informacja o każdym podejrzanym przypadku musi zostać zgłoszona właściwym organom, a każdy podejrzany przypadek poddaje się oficjalnym testom wykrywającym chorobę Aujeszky'ego, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;

c) w razie podejrzenia lub stwierdzenia choroby Aujeszky'ego, stado, którego to dotyczy, traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

d) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli, po wyeliminowaniu zarażonych zwierząt, dwie próby serologiczne wykonane w odstępie co najmniej 21 dni na wszystkich zwierzętach reproduktorach i na reprezentatywnej liczbie zwierząt tucznych dały wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii decyzję Komisji 2008/185/WE (**) stosuje się odpowiednio.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

8. W odniesieniu do wirusowego zapalenia żołądka i jelit u świń (TGE) oraz syndromu rozrodczo-oddechowego świń (PRRS) kwestia ewentualnych dodatkowych gwarancji zostanie jak najszybciej rozpatrzona przez Wspólny Komitet Weterynaryjny. Komisja informuje Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii o rozwoju sytuacji w tej kwestii.

9. W Szwajcarii za oficjalną kontrolę tuberkulin w rozumieniu załącznika B pkt 4 do dyrektywy 64/432/EWG odpowiada Bakteriologiczny Instytut Weterynaryjny Uniwersytetu w Zurychu.

10. W Szwajcarii za oficjalną kontrolę antygenów (bruceloza) w rozumieniu załącznika C część A pkt 4 do dyrektywy 64/432/EWG odpowiada Ośrodek chorób odzwierzęcych, chorób bakteryjnych zwierząt i oporności na antybiotyki (Centre pour les zoonoses, les maladies bactériennes chez l'animal et la résistance aux antibiotiques – ZOBA).

11. Bydło i trzoda chlewna stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG. Stosuje się następujące dostosowania:

— wzór 1 świadectwa w sekcji C zostaje zmieniony jak następuje:

— w pkt 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji tiret zostają uzupełnione w następujący sposób:

— 'choroba: zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła,

— zgodnie z decyzją Komisji 2004/558/WE, którą stosuje się odpowiednio;',

— wzór 2 świadectwa w sekcji C zostaje zmieniony jak następuje:

— w pkt 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji tiret zostają uzupełnione w następujący sposób:

— 'choroba: choroba Aujeszky'ego,

— zgodnie z decyzją Komisji 2008/185/WE, którą stosuje się odpowiednio;',

12. Do celów stosowania niniejszego załącznika bydło będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać uzupełniające świadectwa zdrowia zawierające następujące oświadczenia sanitarne:

— Bydło:

— jest identyfikowane za pomocą stałego systemu identyfikacji umożliwiającego odtworzenie jego pochodzenia wstecz do matki oraz stada pochodzenia, a także umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest bezpośrednim potomstwem samic podejrzanych o gąbczastą encefalopatię lub dotkniętych nią urodzonych w ciągu dwóch lat poprzedzających diagnozę;

— nie pochodzi ze stada, w którym badany jest przypadek podejrzenia o zakażenie gąbczastą encefalopatią bydła;

— urodziło się po dniu 1 czerwca 2001 r.

(*) Decyzja Komisji 2004/558/WE z dnia 15 lipca 2004 r. wdrażająca dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez Państwa Członkowskie (Dz.U. L 249 z 23.7.2004, s. 20).

(**) Decyzja Komisji 2008/185/WE z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dodatkowych gwarancji w wewnątrzwspólnotowym handlu trzodą chlewną odnoszących się do choroby Aujeszkyego oraz kryteriów przekazywania informacji o tej chorobie (Dz.U. L 59 z 4.3.2008, s. 19).

II. Owce i kozy

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymogów zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności artykuły 27–31 (targi, wystawy), 34–37b (handel), 73 i 74 (czyszczenie, odkażanie, dezynsekcja), 142–149 (wścieklizna), 158–165 (gruźlica), 180–180c (trzęsawka), 190–195 (bruceloza owiec i kóz), 196–199 (zakaźna bezmleczność kóz i owiec), 217–221 (wirusowe zapalenia stawów i mózgu kóz), 233–236 (bruceloza tryka), 301 (wydawanie zezwoleń dla jednostek prowadzących chów, ośrodków inseminacyjnych i banków nasienia, ośrodków transferu zarodków, targów i innych podobnych ośrodków i wydarzeń); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 11 dyrektywy 91/68/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

   W razie pojawienia się lub nawrotu brucelozy owiec i kóz Szwajcaria informuje Wspólny Komitet Weterynaryjny celem wprowadzenia niezbędnych środków w zależności od rozwoju sytuacji.

2. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od brucelozy owiec i kóz. W celu utrzymania tego statusu Szwajcaria zobowiązuje się do wdrożenia środków przewidzianych w załączniku A rozdział I część II pkt 2 do dyrektywy 91/68/EWG.

3. Owce i kozy stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG.

III. Koniowate

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 112–112*f* (afrykański pomór koni), 204–206 (zaraza stadnicza, wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni, niedokrwistość zakaźna, nosacizna), 240–244 (zakaźne zapalenie macicy u klaczy); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów art. 3 dyrektywy 2009/156/WE informacje przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

2. Do celów art. 6 dyrektywy 2009/156/WE informacje przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 10 dyrektywy 2009/156/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Załączniki II i III do dyrektywy 2009/156/WE stosuje się odpowiednio w odniesieniu do Szwajcarii.

IV. Drób i jaja wylęgowe

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 25 (transport), 122–125 (grypa ptaków i rzekomy pomór drobiu), 255–261 (Salmonella spp.), 262–265 (zakaźne zapalenie krtani i tchawicy u ptaków); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. W zastosowaniu art. 3 dyrektywy 2009/158/WE, uznaje się, że Szwajcaria dysponuje planem ustanawiającym środki, jakie zamierza wprowadzić w życie w celu zatwierdzenia swoich zakładów.

2. Dla celów art. 4 dyrektywy 2009/158/WE krajowym laboratorium referencyjnym dla Szwajcarii jest Instytut Bakteriologii Weterynaryjnej (Institut de bactériologie vétérinaire) Uniwersytetu w Bernie.

3. W art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/158/WE warunek pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.

4. W przypadku wysyłki jaj wylęgowych do Unii Europejskiej organy szwajcarskie zobowiązują się do przestrzegania zasad dotyczących znakowania ustanowionych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 617/2008 (*).

5. W art. 10 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE warunek pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.

6. W art. 11 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE warunek pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.

7. W art. 14 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2009/158/WE warunek pobytu stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.

8. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki art. 15 ust. 2 dyrektywy 2009/158/WE w odniesieniu do rzekomego pomoru drobiu, i w związku z tym dysponuje statusem 'obszaru zwolnionego ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu'. Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii bezzwłocznie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu przeglądu przepisów niniejszego ustępu.

9. Odniesienia do nazwy państwa członkowskiego Unii Europejskiej w art. 18 dyrektywy 2009/158/WE stosuje się odpowiednio do Szwajcarii.

10. Drób i jaja wylęgowe stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami zamieszczonymi w załączniku IV do dyrektywy 2009/158/WE.

11. W przypadku wywozu ze Szwajcarii do Finlandii lub Szwecji organy szwajcarskie zobowiązują się dostarczać odnośnie do salmonelli wszelkich gwarancji przewidzianych w prawodawstwie UE.

(*) Rozporządzenie komisji (WE) nr 617/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w zakresie norm handlowych w odniesieniu do jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego (Dz.U. L 168 z 28.6.2008, s. 5).

V. Zwierzęta i produkty akwakultury

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 3–5 (choroby epizootyczne, których dotyczy rozporządzenie), 21–23 (rejestracja gospodarstw akwakultury, kontrola inwentarza i inne obowiązki, monitorowanie sanitarne), 61 (zobowiązania osób uprawnionych do połowu ryb i organów odpowiedzialnych za monitorowanie połowów), 62–76 (ogólne środki zwalczania choroby), 277–290 (wspólne i specyficzne środki dotyczące chorób zwierząt wodnych, laboratorium diagnostyczne); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od zakaźnej anemii łososia oraz zakażeń wywoływanych przez *Marteilia refringens* i *Bonamia ostreae*.

2. Wspólny Komitet Weterynaryjny podejmuje decyzję o każdym zastosowaniu art. 29, 40, 41, 43, 44 i 50 dyrektywy 2006/88/WE.

3. Warunki dotyczące zdrowia zwierząt do celu wprowadzenia do obrotu ozdobnych zwierząt wodnych, zwierząt akwakultury przeznaczonych do celów hodowlanych, w tym do obszarów przejściowych, do łowisk typu 'wpuść i złów' i do otwartych obiektów, w których utrzymuje się zwierzęta ozdobne, oraz do odnowy populacji, a także zwierząt akwakultury i produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi określone zostały w art. 4–9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1251/2008 (*).

4. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 58 dyrektywy 2006/88/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

(*) Rozporządzenie Komisji (WE) NR 1251/2008 z dnia 12 grudnia 2008 r. wdrażające dyrektywę Rady 2006/88/WE w zakresie warunków oraz wymagań certyfikacji w odniesieniu do wprowadzania do obrotu i przywożenia do Wspólnoty zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz ustanawiające wykaz gatunków-wektorów (Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 41).

VI. Zarodki bydła

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 56–58a (przenoszenie zarodków); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 15 dyrektywy 89/556/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

2. Zarodki bydła domowego będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku C do dyrektywy 89/556/EWG.

VII. Nasienie bydła

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 51–55a (sztuczna inseminacja); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 4 ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG odnotowuje się, że we wszystkich ośrodkach w Szwajcarii znajdują się wyłącznie zwierzęta, których wynik badań (test seroneutralizacji lub test ELISA) był negatywny.

2. Informacje przewidziane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 88/407/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Nasienie bydła będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 88/407/EWG.

VIII. Nasienie trzody chlewnej

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 51–55a (sztuczna inseminacja); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Informacje przewidziane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 90/429/EWG przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

2. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 90/429/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Nasienie trzody chlewnej będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 90/429/EWG.

IX. Inne gatunki

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54); 2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego artykuły 51–55a (sztuczna inseminacja) i 56–58a (przenoszenie zarodków); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów niniejszego załącznika niniejszy punkt obejmuje wymianę zwierząt żywych nieobjętych częściami I–V niniejszego dodatku oraz nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych częściami VI–VIII niniejszego dodatku.

2. Unia Europejska i Szwajcaria zobowiązują się do tego, by wymiana zwierząt żywych, nasienia, komórek jajowych i zarodków, o których mowa w pkt 1, nie była zakazana lub ograniczona z innych powodów nadzoru sanitarnego niż te, które wynikają z zastosowania niniejszego załącznika, w szczególności z powodu jakichkolwiek środków ochronnych wprowadzonych na podstawie jego art. 20.

3. Kopytne innych gatunków niż te, o których mowa w częściach I, II i III niniejszego dodatku, będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w pierwszej części załącznika E część I do dyrektywy 92/65/EWG, uzupełnione zaświadczeniem znajdującym się w art. 6 część A pkt 1 lit. e) dyrektywy 92/65/EWG.

4. Zajęczaki będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w pierwszej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG, uzupełnione w razie konieczności zaświadczeniem znajdującym się w art. 9 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 92/65/EWG.

   Zaświadczenie może zostać dostosowane przez organy szwajcarskie tak, aby odpowiadało ono w całości wymogom art. 9 dyrektywy 92/65/EWG.

5. Informacje przewidziane w art. 9 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 92/65/EWG przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

6. Wysyłka psów i kotów z terytorium Unii Europejskiej do Szwajcarii podlega wymogom art. 10 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG.

   Obowiązującym systemem identyfikacji jest system przewidziany w rozporządzeniu (UE) nr 576/2013. Stosowanym paszportem jest paszport przewidziany w załączniku II część 3 do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 577/2013 (*).

   Ważność szczepienia przeciw wściekliźnie, a w stosownym przypadku ponownego szczepienia, jest określana zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (UE) nr 576/2013.

7. Nasienie, komórki jajowe i zarodki pochodzące od owiec i kóz będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia przewidziane w decyzji Komisji 2010/470/UE (**).

8. Nasienie zwierząt z rodziny koniowatych będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwo zdrowia przewidziane w decyzji 2010/470/UE.

9. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z rodziny koniowatych będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia przewidziane w decyzji 2010/470/UE.

10. Komórki jajowe i zarodki trzody chlewnej będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia przewidziane w decyzji 2010/470/UE.

11. Roje pszczół (ule lub królowe z pszczołami towarzyszącymi) będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku E część II do dyrektywy 92/65/EWG.

12. Zwierzęta, nasienie, zarodki i komórki jajowe pochodzące od podmiotów, instytutów lub ośrodków zatwierdzonych zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 92/65/EWG będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku E część III do dyrektywy 92/65/EWG.

13. Do celów art. 24 dyrektywy 92/65/EWG informacje przewidziane w ust. 2 tego artykułu przedkłada się Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

(*) Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) NR 577/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie wzorów dokumentów identyfikacyjnych dla przemieszczania o charakterze niehandlowym psów, kotów i fretek, ustanowienia wykazów terytoriów i państw trzecich oraz formatu, szaty graficznej i wymogów językowych dotyczących oświadczeń potwierdzających spełnienie określonych warunków przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 109).

(**) Decyzja Komisji z dnia 26 sierpnia 2010 r. ustanawiająca wzory świadectw zdrowia w wewnątrzunijnym handlu nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami zwierząt z rodziny koniowatych, owiec i kóz, a także komórkami jajowymi i zarodkami świń (Dz.U. L 228 z 31.8.2013, s. 15).

X. Przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1).	Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Obowiązującym systemem znakowania jest system przewidziany w rozporządzeniu (UE) nr 576/2013.

2. Ważność szczepienia przeciw wściekliźnie, a w stosownym przypadku ponownego szczepienia, jest określana zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (UE) nr 576/2013.

3. Stosowanym wzorem paszportu jest wzór przewidziany w załączniku III część 3 do rozporządzenia (UE) nr 577/2013. Dodatkowe wymogi dotyczące paszportu określone są w załączniku III część 4 do rozporządzenia (UE) nr 577/2013.

4. Do celów niniejszego dodatku przepisy rozdziału II rozporządzenia (UE) nr 576/2013 stosuje się odpowiednio do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią. Kontrole dokumentów i kontrole tożsamości wymagane w przypadku przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do Szwajcarii z państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeprowadzane są zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 576/2013.".

ZAŁĄCZNIK III

Dodatek 3 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 3

Przywóz żywych zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków z państw trzecich

I. UNIA EUROPEJSKA — PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

A. Kopytne oprócz koniowatych

Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321).

B. Koniowate

Dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1).

C. Drób i jaja wylęgowe

Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).

D. Zwierzęta akwakultury

Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

E. Zarodki bydła

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).

F. Nasienie bydła

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).

G. Nasienie trzody chlewnej

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).

H. Inne zwierzęta żywe

1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54).

2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1).

I. Pozostałe przepisy szczegółowe

1. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i ß-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3).

2. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10).

II. SZWAJCARIA – PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40).

2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401).

3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE). RS 916.443.10).

4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12).

5. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13).

6. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106).

7. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14).

8. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OmédV; RS 812.212.27).

9. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472).

III. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii stosuje, równocześnie z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, warunki przywozu, o których mowa w aktach prawnych wymienionych w niniejszym dodatku część I, środki wykonawcze oraz wykazy zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Powyższe zobowiązanie stosuje się do wszystkich odpowiednich aktów prawnych niezależnie od daty ich przyjęcia.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz państwa członkowskie Unii Europejskiej powiadamiają się nawzajem o szczegółowych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii.

Do celów niniejszego załącznika w przypadku Szwajcarii nazwy zakładów zatwierdzonych jako ośrodki zatwierdzone zgodnie z przepisami załącznika C do dyrektywy 92/65/EWG publikowane są na stronie internetowej Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.”.

ZAŁĄCZNIK IV

Dodatek 4 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 4

Zootechnika, w tym przywóz z państw trzecich

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 2009/157/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 323 z 10.12.2009, s. 1); 2. Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36); 3. Dyrektywa Rady 87/328/EWG z dnia 18 czerwca 1987 r. w sprawie dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła do celów hodowlanych (Dz.U. L 167 z 26.6.1987, s. 54); 4. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10); 5. Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 153 z 6.6.1989, s. 30); 6. Dyrektywa Rady 90/118/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczania do hodowli czystorasowych świń hodowlanych (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 34); 7. Dyrektywa Rady 90/119/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczenia do hodowli mieszańców świń hodowlanych (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 36); 8. Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 55); 9. Dyrektywa Rady 90/428/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie handlu zwierzętami z rodziny koniowatych przeznaczonymi do udziału w zawodach oraz ustanawiająca warunki udziału w takich zawodach (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 60); 10. Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniająca dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, s. 37); 11. Dyrektywa Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66).	Rozporządzenie z dnia 31 października 2012 r. w sprawie hodowli (OE, RS 916.310).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

Do celów niniejszego dodatku żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego będące przedmiotem wymiany handlowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią są przemieszczane na warunkach ustanowionych dla wymiany pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących kontroli zootechnicznej znajdujących się w dodatkach 5 i 6, organy szwajcarskie zobowiązują się zapewnić aby, w odniesieniu do swego przywozu, Szwajcaria stosowała te same przepisy jak te wynikające z dyrektywy Rady 94/28/WE.

W przypadku wystąpienia trudności w tym zakresie, sprawę kieruje się do Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego na wniosek którejkolwiek ze stron.”.

ZAŁĄCZNIK V

Dodatek 5 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 5

Żywe zwierzęta, ich nasienie, komórki jajowe i zarodki: kontrole graniczne i opłaty kontrolne

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne – system TRACES

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401); 3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12); 5. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13); 6. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 7. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

Komisja przy współpracy z Federalnym Urzędem Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii włącza Szwajcarię do systemu informatycznego TRACES, zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.

W razie konieczności Wspólny Komitet Weterynaryjny ustanawia środki przejściowe i uzupełniające.

ROZDZIAŁ II

Kontrole weterynaryjne i zootechniczne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Kontrole weterynaryjne i zootechniczne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią przeprowadza się zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34); 2. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57; 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 4. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14); 5. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

W przypadkach przewidzianych w art. 8 dyrektywy 90/425/EWG właściwe organy kraju przeznaczenia nawiązują niezwłocznie kontakt z właściwymi organami kraju wysyłki. Stosują one wszelkie niezbędne środki oraz powiadamiają właściwe organy kraju wysyłki i Komisję o charakterze przeprowadzanych kontroli, podjętych decyzjach oraz przyczynach ich podjęcia.

Za stosowanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG oraz w art. 9 i 22 dyrektywy 90/425/EWG odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny.

C. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY ICH WPROWADZANIA W ŻYCIE W ODNIESIENIU DO ZWIERZĄT PRZEPROWADZANYCH DO WYPASU W OBSZARACH PRZYGRANICZNYCH

1. Definicje

Wypas: działanie polegające na wyprowadzaniu zwierząt na wypas w strefie przygranicznej ograniczonej do 10 km do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub do Szwajcarii. W specjalnych, odpowiednio uzasadnionych warunkach właściwe organy mogą udzielić pozwolenia na poszerzenie strefy po obu stronach granicy między Szwajcarią a Unią Europejską.

Wypas dzienny: wypas, w trakcie którego pod koniec każdego dnia zwierzęta powracają do swojego gospodarstwa w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub Szwajcarii.

2. W odniesieniu do wypasu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią, przepisy decyzji Komisji 2001/672/WE (*) stosuje się odpowiednio. Jednakże do celów niniejszego załącznika, do art. 1 decyzji 2001/672/WE stosuje się następujące dostosowania:

— odniesienie do okresu od 1 maja do 15 października zostaje zastąpione określeniem „rok kalendarzowy”;

— w przypadku Szwajcarii stronami, o których mowa w art. 1 decyzji 2001/672/WE i wymienionymi w odpowiednim załączniku, są:

SZWAJCARIA

Kanton Zurych

Kanton Berno

Kanton Lucerna

Kanton Uri

Kanton Schwyz

Kanton Obwalden

Kanton Nidwalden

Kanton Glarus

Kanton Zug

Kanton Fryburg

Kanton Solura

Kanton Bazylea-Miasto

Kanton Bazylea-Okręg

Kanton Szafuza

Kanton Appenzell Ausserrhoden

Kanton Appenzell Innerrhoden

Kanton Sankt Gallen

Kanton Gryzonia

Kanton Argowia

Kanton Turgowia

Kanton Ticino

Kanton Vaud

Kanton Valais

Kanton Neuchâtel

Kanton Genewa

Kanton Jura

Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 7 (rejestrowanie), oraz rozporządzeniem z dnia 26 listopada 2011 r. dotyczącym bazy danych dotyczącej przemieszczania zwierząt (rozporządzenie o BDTA; RS 916.404.1), w szczególności jego sekcji 2 (zawartość bazy danych), Szwajcaria przydziela każdemu pastwisku konkretny kod rejestracyjny, który musi zostać zarejestrowany w krajowej bazie danych dotyczącej bydła.

3. W przypadku wypasu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią urzędowy lekarz weterynarii kraju wysyłki:

   a) w dniu wystawienia świadectwa, ale nie później niż 24 godziny przed przewidywaną datą przyjazdu zwierząt, informuje o wysłaniu zwierząt właściwe organy miejsca przeznaczenia (lokalną jednostkę weterynaryjną) przy pomocy komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;

   b) przystępuje do badania zwierząt na 48 godzin przed ich wyjazdem na wypas;

   c) wydaje zaświadczenie zgodne z wzorem znajdującym się w pkt 9.

4. Przez cały okres trwania wypasu zwierzęta muszą pozostawać pod kontrolą celną.

5. Posiadacz zwierząt musi:

   a) zobowiązać się na piśmie do dostosowania się do wszystkich środków przyjętych w wyniku zastosowania przepisów przewidzianych w niniejszym załączniku i wszelkich innych środków wprowadzonych na poziomie lokalnym, w takim samym stopniu co posiadacz zwierząt pochodzący z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Szwajcarii;

   b) pokryć koszty kontroli wynikające z zastosowania niniejszego załącznika;

   c) podjąć się całkowitej współpracy przy realizacji kontroli celnej i weterynaryjnej wymaganej przez oficjalne organy kraju wysyłki lub kraju przeznaczenia.

6. Podczas powrotu zwierząt pod koniec okresu wypasu lub w okresie wcześniejszym urzędowy weterynarz kraju miejsca wypasu:

   a) w dniu wystawienia świadectwa, ale nie później niż 24 godziny przed przewidywaną datą przyjazdu zwierząt, informuje o wysłaniu zwierząt właściwe organy miejsca przeznaczenia (lokalną jednostkę weterynaryjną) przy pomocy komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;

   b) przystępuje do badania zwierząt na 48 godzin przed ich wyjazdem na wypas;

   c) wydaje zaświadczenie zgodne z wzorem znajdującym się w pkt 9.

7. W przypadku pojawienia się choroby właściwe organy weterynaryjne wprowadzają wspólnie uzgodnione odpowiednie środki. Organy te rozpatrują kwestię wszelkich kosztów. W razie konieczności sprawę kieruje się do Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

8. W drodze wyjątku od przepisów pkt 1–7 dotyczących wypasu, w przypadku wypasu dziennego między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią:

   a) zwierzęta nie mogą mieć styczności ze zwierzętami z innego gospodarstwa;

   b) posiadacz tych zwierząt zobowiązuje się do poinformowania właściwych organów weterynaryjnych o wszelkich kontaktach zwierząt ze zwierzętami z innego gospodarstwa;

   c) świadectwo zdrowia określone w pkt 9 musi być przedstawiane właściwym organom weterynaryjnym w każdym roku kalendarzowym, przy pierwszym wprowadzeniu zwierząt na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Szwajcarii. Świadectwo zdrowia musi być przedstawiane właściwym organom weterynaryjnym na ich żądanie;

d) pkt 2 i 3 stosuje się jedynie podczas pierwszego w danym roku kalendarzowym wysłania zwierząt do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Szwajcarii;

e) nie stosuje się pkt 6;

f) posiadacz zwierząt zobowiązuje się do informowania właściwych organów weterynaryjnych o zakończeniu okresu wypasu.

9. Wzór świadectwa zdrowia do celów wypasu przygranicznego lub wypasu dziennego dla bydła oraz powrotu z wypasu przygranicznego bydła:

Wzór świadectwa zdrowia do celów wypasu przygranicznego lub wypasu dziennego dla bydła oraz powrotu z wypasu granicznego bydła

Część I: Dane przesyłki

UNIA EUROPEJSKA				Świadectwo zdrowia dla zwierząt w obrocie wewnątrzwspólnotowym			
I.1. Nadawca Nazwa Adres Państwo				I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny:	
				I.3. Właściwy organ centralny			
				I.4. Właściwy organ lokalny			
I.5. Odbiorca Nazwa Adres Państwo				I.6. Nr ref. oryginałów świadectw towarzyszących		Nr dokumentów uzupełniających	
				I.7. Pośrednik Nazwa Numer zatwierdzenia			
I.8. Państwo pochodzenia	Kod ISO	I.9. Region pochodzenia	Kod	I.10. Państwo przeznaczenia	Kod ISO	I.11.Region przeznaczenia	Kod
I.12. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Zatwierdzony zakład ☐ Centrum pozyskiwania nasienia ☐ Zatwierdzone gospodarstwo akwakultury ☐ Zespół embriotransferu ☐ Zakład ☐ Inne ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy				I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Zatwierdzony zakład ☐ Centrum pozyskiwania nasienia ☐ Zatwierdzone gospodarstwo akwakultury ☐ Zespół embriotransferu ☐ Zakład ☐ Inne ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy			
I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				I.15. Data i godzina wyjazdu			

<table>
<tr><td>UNIA EUROPEJSKA</td><td colspan="2">Świadectwo zdrowia dla zwierząt w obrocie wewnątrzwspólnotowym</td></tr>
<tr><td>I.16. Środek transportu
Samolot ☐
Statek ☐
Wagon kolejowy ☐
Samochód ☐
Inny ☐
Oznakowanie:
Numer(-y):</td><td colspan="2">I.17. Przewoźnik
Nazwa
Numer zatwierdzenia
Adres
Kod pocztowy Państwo członkowskie</td></tr>
<tr><td>I.21</td><td>I.20. Liczba/Ilość</td><td>I.22. Liczba opakowań</td></tr>
<tr><td colspan="3">I.23. Nr plomby/kontenera/pojemnika</td></tr>
<tr><td colspan="3">I.25. Zwierzęta/Produkty przeznaczone do:
przepędu okresowego ☐</td></tr>
<tr><td>I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐
Państwo trzecie
Kod ISO
Państwo trzecie
Kod ISO
Państwo trzecie
Kod ISO
Punkt wyjścia Kod
Punkt wejścia Nr PKG</td><td colspan="2">I.27. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐
Państwo członkowskieKod ISO
Państwo członkowskieKod ISO
Państwo członkowskieKod ISO</td></tr>
<tr><td>I.28. Eksport ☐
Państwo trzecie
Kod ISO
Punkt wyjścia
Kod</td><td colspan="2">I.29. Szacunkowy czas podróży</td></tr>
<tr><td colspan="3">I.30. Plan podróży
Tak ☐ Nie ☐</td></tr>
<tr><td colspan="3">I.31. Identyfikacja zwierząt
Kod towaru (kod HS)
Nr paszportu</td></tr>
</table>

UNIA EUROPEJSKA	2005/22 Wypas	
II. Informacje sanitarne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny:

Część II: Zaświadczenie

A. Świadectwo zdrowia do celów wypasu bydła w obszarze przygranicznym lub wypasu dziennego

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że każde zwierzę należące do wyżej opisanej partii:

A.1. pochodzi z gospodarstwa położonego w strefie, która, zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym lub krajowym, nie jest przedmiotem żadnego zakazu czy ograniczenia związanego z chorobami bydła;

A.2. pochodzi ze stada pochodzącego z jednego z państw członkowskich lub części jego terytorium, które(-a):

a) uruchomiło(-a) sieć nadzoru zatwierdzoną decyzją Komisji …/…/WE, lub w przypadku Szwajcarii, umową z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią (załącznik 11 dodatek 2 pkt I);

b) jest oficjalnie uznane(-a) za niedotknięte(-ą) białaczką, gruźlicą i brucelozą;

A.3. jest zwierzęciem hodowlanym ([3]) lub użytkowym ([1]), które:

a) przebywało, według dostępnych informacji, w ciągu ostatnich trzydziestu dni lub od swojego urodzenia, jeżeli ma mniej niż 30 dni, w gospodarstwie pochodzenia, a żadne zwierzę przywiezione z kraju trzeciego nie zostało wprowadzone do tego gospodarstwa w ciągu tego okresu, chyba że było odizolowane od innych zwierząt tego gospodarstwa;

b) nie miało kontaktu w ciągu ostatnich trzydziestu dni ze zwierzętami, których stada nie spełniają warunków, o których mowa w pkt 2;

A.4. zwierzęta opisane powyżej zostały poddane badaniu [wstawić datę] w ciągu 48 godzin poprzedzających przewidywany wyjazd i nie przejawiały żadnych objawów klinicznych choroby zakaźnej lub zaraźliwej;

A.5. gospodarstwo pochodzenia oraz, w zależności od przypadku, zatwierdzone miejsce gromadzenia oraz strefa, w której się znajdują, nie są przedmiotem żadnego zakazu lub ograniczenia dotyczącego chorób bydła zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym lub krajowym;

A.6. wszystkie mające zastosowanie przepisy dyrektywy Rady 64/432/EWG są przestrzegane;

A.7. zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje w odniesieniu do IBR/IPV (zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła/pęcherzykowego zapalenia błony śluzowej sromu i pochwy), zgodnie z decyzją Komisji 2004/558/WE, której przepisy stosuje się odpowiednio, zgodnie z umową z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią.

A.8. podczas badania powyższe zwierzęta były w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005;

A.9. Data przyjazdu na pastwisko ([6])...

A.10. Data przewidywanego wyjazdu z pastwiska: …

B. Świadectwo zdrowia bydła powracającego z wypasu przygranicznego (powrót zwykły lub wcześniejszy)

B.1. że zwierzęta opisane powyżej [lista zwierząt podczas wcześniejszego powrotu ([3]) lub lista zwierząt znajdujących się na towarzyszącym świadectwie oryginalnym ([3]), ([7]), ([8])] zostały poddane badaniu w dniu … (data załadowania zwierząt lub 48 godzin przed ich wyjazdem) i nie przejawiały żadnych klinicznych oznak choroby zakaźnej lub zaraźliwej;

B.2. że strefa wypasu, w której przebywały zwierzęta, nie jest przedmiotem żadnego zakazu lub ograniczenia związanego z chorobami bydła zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym lub krajowym, a w szczególności, że nie stwierdzono żadnego przypadku gruźlicy, brucelozy i białaczki w okresie wypasu.

* Część A do wypełnienia przy wyjeździe na wypas w obszarze przygranicznym lub wypas dzienny, część B do wypełnienia przy powrocie z wypasu przygranicznego.

UNIA EUROPEJSKA	2005/22 Wypas	
II. Informacje sanitarne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny:

([1]) Informacje, które muszą znajdować na niniejszym świadectwie, muszą również zostać wprowadzone do komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, w dniu wydania świadectwa i nie później niż 24 godziny przed przewidywanym przyjazdem zwierząt.

([2]) Świadectwo to jest ważne przez dziesięć dni, licząc od daty badania sanitarnego dokonanego w Szwajcarii lub w państwie członkowskim pochodzenia. W przypadku wypasu dziennego świadectwo to ważne jest przez cały okres wypasu.

([3]) Niepotrzebne skreślić.

([4]) W przypadku wypasu dziennego świadectwo to ważne jest przez cały okres wypasu.

([5]) Oświadczenie to nie zwalnia przewoźników z obowiązków, które na nich ciążą z tytułu obowiązujących przepisów wspólnotowych, w szczególności w odniesieniu do oceny kwalifikowalności zwierząt do transportu.

([6]) Kod rejestracyjny pastwiska wskazano w części I.13 (numer zatwierdzenia) niniejszego świadectwa.

([7]) Jeżeli w związku ze stanem zdrowia zwierzęta w okresie wypasu powracają do gospodarstwa pochodzenia wraz z towarzyszącym im świadectwem zdrowia, elementy je identyfikujące muszą zostać skreślone z pierwotnej listy, a sama lista musi zostać zatwierdzona przez weterynarza urzędowego.

([8]) Numer świadectwa zdrowia użytego przy wejściu do strefy wypasu wskazano w części I.6 niniejszego świadectwa.

Urzędowy lekarz weterynarii/Urzędowy inspektor

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Kwalifikacje i tytuł:

Lokalna placówka weterynaryjna (LPW):

Nr LPW:

Data: Podpis:

Pieczęć:

(*) Decyzja Komisji 2001/672/WE z dnia 20 sierpnia 2001 r. ustanawiająca szczególne zasady stosowane do przewozu bydła na letnie pastwiska położone w rejonach górskich (Dz.U. L 235 z 4.9.2001, s. 23).

ROZDZIAŁ III

Warunki wymiany handlowej pomiędzy Unią Europejską a Szwajcarią

A. PRAWODAWSTWO

W odniesieniu do wymiany handlowej dotyczącej zwierząt żywych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz wypasu w obszarze przygranicznym bydła pomiędzy Unią Europejską a Szwajcarią, obowiązują świadectwa zdrowia przewidziane w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 599/2004 (*).

(*) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczące przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 44).

ROZDZIAŁ IV

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w odniesieniu do przywozu z państw trzecich

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Kontrole dotyczące przywozu z państw trzecich przeprowadza się zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 282/2004 z dnia 18 lutego 2004 r. wprowadzające dokument zgłoszenia i kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt wwożonych do Wspólnoty pochodzących z krajów trzecich (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 11); 2. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1); 3. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56); 4. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i ß-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3); 5. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10); 6. Decyzja Komisji 97/794/WE z dnia 12 listopada 1997 r. ustanawiająca niektóre szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496/EWG w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt sprowadzanych z państw trzecich (Dz.U. L 323 z 26.11.1997, s. 31); 7. Decyzja Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. dotycząca wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE (Dz.U. L 116 z 4.5.2007, s. 9).	1. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą zwierząt pochodzących z krajów trzecich (OITA; RS 916.443.12); 3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13); 4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 5. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14); 6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472); 7. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OmédV; RS 812.212.27).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów wdrażania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG punkty kontroli granicznej państw członkowskich Unii Europejskiej zatwierdzone do celów kontroli weterynaryjnej zwierząt żywych zostały określone w załączniku I do decyzji 2009/821/WE (+).

(+) +Decyzja Komisji 2009/821/WE z dnia 28 września 2009 r. ustalająca wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, ustanawiająca niektóre zasady kontroli przeprowadzanych przez ekspertów weterynaryjnych Komisji oraz ustanawiająca jednostki weterynaryjne w systemie TRACES (Dz.U. L 296 z 12.11.2009, s. 1).

2. Do celów wdrażania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG określa się następujące punkty kontroli granicznej w Szwajcarii:

Nazwa	Kod TRACES	Typ	Ośrodek kontroli	Typ zezwolenia
Port Lotniczy w Zurychu	CHZRH4	A	Ośrodek 3	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) (*)
Port Lotniczy w Genewie	CHGVA4	A	Ośrodek 2	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) (*)

(*) Przy stosowaniu kategorii zezwoleń określonych w decyzji 2009/821/WE.

Za późniejsze zmiany w wykazie punktów kontroli granicznej, ich ośrodków kontroli oraz typach zezwolenia odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny.

Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 19 dyrektywy 91/496/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii stosuje, równocześnie z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, warunki przywozu, o których mowa w dodatku 3 do niniejszego załącznika, oraz środki wykonawcze.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz państwa członkowskie Unii Europejskiej powiadamiają się nawzajem o szczegółowych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii.

4. Punkty kontroli granicznej państw członkowskich, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, dokonują kontroli przywozu z państw trzecich, których miejscem przeznaczenia jest Szwajcaria, zgodnie z niniejszym rozdziałem sekcja A.

5. Punkty kontroli granicznej Szwajcarii, o których mowa w pkt 2, dokonują kontroli przywozu z państw trzecich, których miejscem przeznaczenia są państwa członkowskie Unii Europejskiej, zgodnie z niniejszym rozdziałem sekcja A.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy szczegółowe

1. IDENTYFIKACJA ZWIERZĄT

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Kontrole dotyczące przywozu z państw trzecich przeprowadza się zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 2008/71/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji świń (Dz.U. L 213 z 8.8.2008, s. 31); 2. Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401), w szczególności jego art. 7–15f (rejestracja i identyfikacja); 2. Rozporządzenie z dnia 26 października 2011 r. dotyczące baz danych dotyczących przemieszczania zwierząt (RS 916.404.1).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

a. Wspólny Komitet Weterynaryjny odpowiada za stosowanie art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/71/WE.

b. Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 i art. 57 ustawy o epizootiach, jak również art. 1 rozporządzenia z dnia 23 października 2013 r. w sprawie koordynowania kontroli gospodarstw rolnych (OCI; RS 910.15).

2. DOBROSTAN ZWIERZĄT

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1); 2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/97 z dnia 25 czerwca 1997 r. dotyczące kryteriów wspólnotowych dla punktów kontroli oraz zmieniające plan trasy określony w załączniku do dyrektywy 91/628/EWG (Dz.U. L 174 z 2.7.1997 s. 1).	1. Ustawa federalna z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie ochrony zwierząt (LPA; RS 455), w szczególności jej art. 15 i 15a (zasady, międzynarodowy transport zwierząt); 2. Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ochrony zwierząt (OPAn; RS 455.1), w szczególności jego art. 169–176 (międzynarodowy transport zwierząt).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

a) Organy szwajcarskie zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1/2005 w odniesieniu do wymiany handlowej między Szwajcarią a Unią Europejską oraz przywozu z państw trzecich.

b) W przypadkach przewidzianych w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 właściwe organy miejsca przeznaczenia niezwłocznie nawiązują kontakt z właściwymi organami miejsca wysyłki.

c) Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za stosowanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy Rady 89/608/EWG.

d) Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 i art. 208 rozporządzenia z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn; RS 455.1).

e) Zgodnie z przepisami art. 15*a* ust. 3 ustawy federalnej z dnia 16 grudnia 2005 r. o ochronie zwierząt (LPA; RS 455) tranzyt przez Szwajcarię bydła, owiec, kóz, świń, koni przeznaczonych do uboju i drobiu rzeźnego może odbywać się jedynie koleją lub samolotem. Kwestia ta zostanie zbadana przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.

3. OPŁATY

1. Za kontrole weterynaryjne związane z handlem między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią nie pobiera się jakichkolwiek opłat.

2. W przypadku kontroli weterynaryjnych przywozu z państw trzecich organy weterynaryjne zobowiązują się do pobierania opłat związanych z kontrolami urzędowymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady.”.

ZAŁĄCZNIK VI

Dodatek 6 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 6

Produkty pochodzenia zwierzęcego

ROZDZIAŁ I

Sektory, w których równoważność jest wzajemnie uznawana

„Produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do spożycia przez ludzi"

Definicje rozporządzenia (WE) nr 853/2004 stosuje się odpowiednio.

O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

	Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
	Warunki handlowe		Równoważność
	Unia Europejska	Szwajcaria	
Zdrowie zwierząt:			
1. Świeże mięso, w tym mięso mielone, przetwory mięsne, produkty mięsne, tłuszcze nieprzetworzone i tłuszcze wytopione			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 2002/99/WE (*) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak [1]
2. Mięso ze zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych, przetwory mięsne, produkty mięsne			
Ssaki lądowe utrzymywane w warunkach fermowych, inne niż te wymienione powyżej	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG (**) Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
Ptaki bezgrzebieniowe utrzymywane w warunkach fermowych Zajęczaki	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE		Tak

	Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
	Warunki handlowe		Równoważność
	Unia Europejska	Szwajcaria	
3. Mięso zwierząt łownych, przetwory mięsne, produkty mięsne			
Dzikie zwierzęta kopytne Zajęczaki Inne ssaki lądowe Dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
4. Świeże mięso drobiowe, przetwory mięsne, produkty mięsne, tłuszcze i tłuszcze wytopione			
Drób	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
5. Żołądki, pęcherze i jelita			
Bydło Owce i kozy Świnie	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak [1]
6. Kości i produkty kostne			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne Inne ssaki lądowe, dzikie lub utrzymywane w warunkach fermowych Drób, ptaki bezgrzebieniowe i dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401)	Tak [1]
7. Przetworzone białka zwierzęce, krew i produkty krwiopochodne			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne Inne ssaki lądowe, dzikie lub utrzymywane w warunkach fermowych Drób, ptaki bezgrzebieniowe i dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak [1]

	Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
	Warunki handlowe		Równoważność
	Unia Europejska	Szwajcaria	
8. Żelatyna i kolagen			
	Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak [1]
9. Mleko i przetwory mleczne			
	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
10. Jaja i produkty jajeczne			
	Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
11. Produkty rybołówstwa, małże, szkarłupnie, osłonice i ślimaki morskie			
	Dyrektywa 2006/88/WE Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
12. Miód			
	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak
13. Ślimaki i udka żabie			
	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401);	Tak

[1] Uznanie podobieństwa przepisów prawnych dotyczących monitorowania TSE u owiec i kóz będzie rozpatrywane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska	Szwajcaria	
Zdrowie publiczne		
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55). Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206): Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1). Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 1).	Ustawa federalna z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAl; RS 817.0) Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ochrony zwierząt (OPAn; RS 455.1); Rozporządzenie z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie kształcenia podstawowego, kształcenia zawodowego i ustawicznego osób zatrudnionych w publicznych służbach weterynaryjnych (RS 916.402); Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401); Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o produkcji podstawowej (OPPr; RS 916.020); Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV; RS 817.190) Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs, RS 817.02); Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21) Rozporządzenie DEFR z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny w produkcji podstawowej (OHyPPr; RS 916.020.1) Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny (OHyG; RS 817.024.1); Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb; RS 817.190.1) Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108).	Tak, przy szczególnych warunkach

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska	Szwajcaria	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2074/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające środki wykonawcze w odniesieniu do niektórych produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 i do organizacji urzędowych kontroli na mocy rozporządzeń (WE) nr 854/2004 oraz (WE) nr 882/2004, ustanawiające odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 852/2004 i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 5 (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 27) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 60)		
Ochrona zwierząt		
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1)	Ustawa federalna z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie ochrony zwierząt (LPA; RS 455); Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ochrony zwierząt (OPAn; RS 455.1); Rozporządzenie OVF z dnia 12 sierpnia 2010 r. o ochronie zwierząt w czasie uboju (OPAnAb; RS 455.110.2) Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV; RS 817.190)	Tak, przy szczególnych warunkach

(*) Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).

(**) Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 062 z 15.3.1993, s. 49).

Warunki szczególne

1) Produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do spożycia przez ludzi będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do spożycia przez ludzi i będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, także w zakresie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania. W razie konieczności produktom tym towarzyszą świadectwa zdrowia przewidziane do celów handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub określone w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES.

2) Szwajcaria sporządzi wykaz zatwierdzonych zakładów zgodnie z art. 31 (rejestrowanie/zatwierdzanie zakładów) rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

3) W odniesieniu do swojego przywozu Szwajcaria stosuje te same przepisy, które mają zastosowanie w tej dziedzinie na poziomie Unii.

4) Właściwe organy Szwajcarii nie mogą korzystać z odstępstwa od badania mającego na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) jak to przewiduje art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005. W przypadku zastosowania takiego odstępstwa właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego przedstawienia Komisji wykazu regionów, w których ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) u świń domowych jest oficjalnie uznane za niewielkie. Państwa członkowskie Unii Europejskiej mają trzy miesiące od daty przedstawienia wyżej wymienionego wykazu na przesłanie Komisji swoich komentarzy na piśmie. W przypadku braku zastrzeżeń ze strony Komisji lub jakiegokolwiek państwa członkowskiego Unii Europejskiej dany region zostaje uznany za region wykazujący niewielkie ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) i świnie domowe pochodzące z tego regionu nie podlegają badaniu mającemu na celu wykrycie włosieni (*Trichinella*) podczas uboju. Przepisy art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005 stosuje się odpowiednio.

5) Metody wykrywania opisane w załączniku I rozdziały I i II do rozporządzenia (WE) nr 2075/2005 stosuje się w Szwajcarii w ramach badań mających na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*). Nie stosuje się natomiast metody badania trychinoskopowego opisanej w załączniku I rozdział III do rozporządzenia (WE) nr 2075/2005.

6) Właściwe organy Szwajcarii mogą dokonać zwolnienia z badania, którego celem jest wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) w tuszach wieprzowych i mięsie świń domowych przeznaczonych na tucz i do uboju w rzeźniach o niewielkich mocach produkcyjnych.

Niniejszy przepis ma zastosowanie do dnia 31 grudnia 2016 r.

Zgodnie z przepisami art. 8 ust. 3 rozporządzenia DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczącego higieny podczas uboju zwierząt (OhyAb; RS 817.190.1) oraz art. 9 ust. 8 rozporządzenia DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108) tusze wieprzowe i mięso świń domowych przeznaczonych na tucz i do uboju, a także przetwory mięsne, produkty mięsne oraz przetworzone produkty mięsne, które od nich pochodzą, posiadają specjalny znak jakości zdrowotnej zgodnie ze wzorem określonym w ostatnim ustępie załącznika 9 do rozporządzenia DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczącego higieny podczas uboju zwierząt. Produkty te nie mogą być przedmiotem handlu z państwami członkowskimi Unii Europejskiej zgodnie z przepisami art. 9*a* rozporządzenia DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

7) Tusze i mięso świń domowych przeznaczonych na tucz i do uboju będące przedmiotem wymiany handlowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią pochodzące:

— z gospodarstw uznanych za wolne od włosieni (*Trichinella*) przez właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej;

— z regionów, w których ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) u świń domowych jest oficjalnie uznane za niewielkie;

w odniesieniu do których badanie mające na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) nie zostało przeprowadzone stosownie do przepisów art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005, są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co tusze i mięso, które stanowią przedmiot wymiany handlowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

8) Zgodnie z przepisami art. 2 rozporządzenia dotyczącego higieny (OHyg; RS 817.024.1) właściwe organy Szwajcarii mogą przewidzieć, w szczególnych przypadkach, wyjątki od art. 8, 10 i 14 tego rozporządzenia:

a) w celu zaspokojenia potrzeb zakładów zlokalizowanych w regionach górskich wymienionych w ustawie federalnej z dnia 6 października 2006 r. o polityce regionalnej (RS 901.0) oraz rozporządzeniu z dnia 28 listopada o polityce regionalnej (RS 901.021).

Właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego powiadomienia Komisji o tych dostosowaniach. Powiadomienie to:

— zawiera szczegółowy opis postanowień, na podstawie których właściwe organy Szwajcarii uważają, że dostosowanie jest konieczne, oraz określa charakter odnośnego dostosowania,

— zawiera opis środków spożywczych i zakładów, których to dotyczy,

— zawiera wyjaśnienie powodów dostosowania (w tym, w stosownym przypadku, zawiera syntezę dotyczącą dokonanej analizy ryzyka i wskazanie wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia, aby dostosowanie nie naruszyło celów rozporządzenia dotyczącego higieny (OHyg; RS 817.024.1),

— zawiera wszelkie inne niezbędne informacje.

Komisja i państwa członkowskie Unii Europejskiej mają trzy miesiące na przesłanie swoich uwag na piśmie od daty otrzymania powiadomienia. W razie konieczności zbiera się Wspólny Komitet Weterynaryjny.

b) w celu produkcji środków spożywczych wykazujących tradycyjne właściwości.

Właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego powiadomienia Komisji o tych dostosowaniach najpóźniej dwanaście miesięcy po wyrażeniu zgody (indywidualnie lub ogólnie) na odstępstwa. Każde powiadomienie zawiera:

— krótki opis dostosowanych przepisów,

— opis odnośnych środków spożywczych i zakładów, oraz

— zawiera wszelkie inne niezbędne informacje.

9) Komisja informuje Szwajcarię o odstępstwach i dostosowaniach stosowanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej na podstawie art. 13 rozporządzenia (WE) nr 852/2004, art. 10 rozporządzenia (WE) nr 853/2004, art. 13 rozporządzenia (WE) nr 854/2003 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2074/2005.

10) Zgodnie z art. 179*d* rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcucha artykułów spożywczych przeznaczonych dla zwierząt i ludzi. Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się w szczególności: kręgosłup zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy, migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezka zwierząt w każdym wieku.

11) Laboratoria referencyjne UE ds. pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych i zanieczyszczeń w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego są następujące:

a) Dla pozostałości wymienionych w grupie A pkt 1, 2, 3 i 4, grupie B pkt 2 lit. d) i grupie B pkt 3 lit. d) w załączniku I do dyrektywy Rady 96/23/WE (*):

RIKILT - Institute of Food Safety, stanowiący część Wageningen UR P.O.

P.O. Box 230

6700 AE Wageningen

Niderlandy

b) Dla pozostałości wymienionych w grupie B pkt 1 i w grupie B pkt 3 lit. e) w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE oraz karbadoksu i olaquindoksu:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES - Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

Francja

c) Dla pozostałości wymienionych w grupie A pkt 5 i grupie B pkt 2 lit. a), b) i e) w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

12277 Berlin

Niemcy

d) Dla pozostałości wymienionych w grupie B pkt 3 lit. c) w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE:

Instituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

I-00161 Rzym

Włochy

Szwajcaria pokrywa koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tych laboratoriów. Funkcje i zadania tych laboratoriów określono w tytule III rozporządzenia (WE) nr 882/2004 oraz załączniku VII do niego.

(12) Do czasu uznania dostosowania prawodawstwa Unii Europejskiej i szwajcarskiego, w odniesieniu do wywozu do Unii Europejskiej, Szwajcaria zapewnia przestrzeganie wymienionych poniżej aktów prawnych i ich przepisów wykonawczych:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1).

(*) Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10).

2. Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 872/2012 z dnia 1 października 2012 r. w sprawie przyjęcia wykazu substancji aromatycznych przewidzianego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2232/96, włączenia go do załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 oraz uchylenia rozporządzenia Komisji (WE) nr 1565/2000 i decyzji Komisji 1999/217/WE (Dz.U. L 267 z 2.10.2012, s. 1).

3. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i ß-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);

4. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10).

5. Dyrektywa 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16).

6. Dyrektywa 1999/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 24).

7. Decyzja Komisji 2002/840/WE z dnia 23 października 2002 r. przyjmująca wykaz zatwierdzonych jednostek w państwach trzecich w odniesieniu do napromieniowania żywności (Dz.U. L 287 z 25.10.2002, s. 40).

8. Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków aromatyzujących dymu wędzarniczego używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych lub na ich powierzchni (Dz.U. L 309 z 26.11.2003, s. 1).

9. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).

10. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie enzymów spożywczych, zmieniające dyrektywę Rady 83/417/EWG, rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę Rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97 (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7).

11. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).

12. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34).

13. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 231/2012 z dnia 9 marca 2012 r. ustanawiające specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. L 83 z 22.3.2012, s. 1);

14. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/32/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (Dz.U. L 141 z 6.6.2009, s. 3).

15. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

„Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi"

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej

Warunki handlowe		Równoważność
Unia Europejska (*)	Szwajcaria (*)	
(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.		
1. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1) 2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1) 3. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2009 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2011 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1).	1. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV; RS 817.190); 2. Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb; RS 817.190.1); 3. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE; RS 916.401); 4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 5. Rozporządzenie z dnia 25 maja 2011 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA; RS 916.441.22).	Tak, z zastrzeżeniem szczególnych warunków

Warunki szczególne

Szwajcaria stosuje w przywozie te same przepisy co przepisy zawarte w art. 25–28 i 30–31 oraz w załącznikach XIV i XV (świadectwa) rozporządzenia (UE) nr 142/2011, zgodnie z art. 41 i 42 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Handel materiałami kategorii 1 i 2 podlega art. 48 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Materiały kategorii 3 będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać dokumentację handlową i świadectwa zdrowia określone w załączniku VIII rozdział III do rozporządzenia (UE) nr 142/2011, zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 142/2011 i art. 21 i 48 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

Zgodnie z tytułem II rozdział I sekcja 2 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i z rozdziałem IV oraz z załącznikiem IX do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 Szwajcaria sporządza wykaz swoich odpowiednich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Sektory nieobjęte rozdziałem I

Wywóz z Unii Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Unii Europejskiej

Wywóz ten będzie się odbywał na warunkach przewidzianych dla handlu wewnątrzunijnego. W związku z tym, w stosownych przypadkach, właściwe organy będą wydawały świadectwo potwierdzające przestrzeganie tych warunków, które ma towarzyszyć partiom towarów.

W razie konieczności wzory świadectw zostaną omówione w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.".

ZAŁĄCZNIK VII

Dodatek 7 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 7

Właściwe organy

CZĘŚĆ A

Szwajcaria

Kompetencje w zakresie kontroli sanitarnych i kontroli weterynaryjnych rozdzielone są pomiędzy służbami poszczególnych kantonów i służbami Federalnego Urzędu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Zastosowanie mają następujące zasady:

— w odniesieniu do wywozu do Unii Europejskiej, kantony są odpowiedzialne za kontrolę przestrzegania warunków i wymagań produkcyjnych, włącznie z inspekcjami ustawowymi, oraz za wystawianie świadectw zdrowia potwierdzających przestrzeganie uzgodnionych normy i wymogi,

— Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii jest odpowiedzialny za całościową koordynację, audyty systemów inspekcyjnych oraz niezbędne działania legislacyjne w celu zapewnienia jednolitego stosowania norm i wymagań w ramach rynku szwajcarskiego. Jest również odpowiedzialny za przywóz środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i innych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich. Ponadto wydaje on zezwolenia na wywóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 1 i 2 do Unii Europejskiej.

CZĘŚĆ B

Unia Europejska

Kompetencje w zakresie kontroli są rozdzielone między służbami krajowymi w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej i Komisją Europejską. Zastosowanie mają następujące zasady:

— w odniesieniu do wywozu do Szwajcarii, państwa członkowskie są odpowiedzialne za kontrolę przestrzegania warunków i wymagań produkcyjnych, włącznie z inspekcjami ustawowymi, oraz za wystawianie świadectw zdrowia potwierdzających przestrzeganie uzgodnionych normy i wymogi,

— Komisja Europejska jest odpowiedzialna za całościową koordynację, audyty systemów inspekcyjnych oraz niezbędne działania prawodawcze w celu zapewnienia jednolitego stosowania norm i wymagań w ramach jednolitego rynku.”.

ZAŁĄCZNIK VIII

Dodatek 10 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 10

Produkty pochodzenia zwierzęcego: kontrole graniczne i opłaty

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63); 2. Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57; 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13); 4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 5. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Komisja przy współpracy z Federalnym Urzędem Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii włącza Szwajcarię do systemu informatycznego TRACES, zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.

2. Komisja we współpracy z Federalnym Urzędem Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii włącza Szwajcarię do systemu wczesnego ostrzegania przewidzianego w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 w zakresie przepisów dotyczących odmowy wwozu produktów pochodzenia zwierzęcego na granicach.

   W przypadku odrzucenia partii towaru, kontenera lub ładunku przez właściwy organ w punkcie kontroli granicznej Unii Europejskiej na granicy ze Szwajcarią Komisja niezwłocznie powiadamia Szwajcarię.

   Szwajcaria niezwłocznie powiadamia Komisję o każdym przypadku odrzucenia partii towaru, kontenera, lub ładunku żywności lub pasz przez właściwy organ w punkcie kontroli granicznej z powodu bezpośredniego lub pośredniego ryzyka dla zdrowia ludzkiego, i przestrzega reguł poufności przewidzianych w art. 52 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

   Środki specjalne związane z jej udziałem są określane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

ROZDZIAŁ II

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią przeprowadza się zgodnie z poniższymi przepisami:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34); 2. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13); 3. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57; 2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10); 3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13); 4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106); 5. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych (OITE-AC; RS 916.443.14); 6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472).

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

W przypadkach przewidzianych w art. 8 dyrektywy 89/662/EWG właściwe organy kraju przeznaczenia nawiązują niezwłocznie kontakt z właściwymi organami kraju wysyłki. Stosują one wszelkie niezbędne środki oraz powiadamiają właściwe organy kraju wysyłki i Komisję o charakterze przeprowadzanych kontroli, podjętych decyzjach oraz przyczynach ich podjęcia.

Wspólny Komitet Weterynaryjny odpowiada za wykonanie przepisów przewidzianych w art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG oraz w art. 9 i 16 dyrektywy 89/662/EWG.

ROZDZIAŁ III

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w odniesieniu do przywozu z państw trzecich

A. PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktu prawnego rozumiane jest jako odniesienie do tego aktu wraz z ostatnimi zmianami.

Kontrole dotyczące przywozu z państw trzecich przeprowadza się zgodnie z poniższymi przepisami:

Unia Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 136/2004 z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów przywożonych z państw trzecich (Dz.U. L 21 z 28.1.2004, s. 11);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE; RS 916.40), w szczególności jej art. 57
2. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 136/2004 (Dz.U. L 77 z 24.3.2009, s. 1);	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10);
3. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206);	3. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13);
4. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1);	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Spraw Wewnętrznych (DFI) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i tranzytu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie dotyczące kontroli OITE; RS 916.443.106);
5. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34);	5. Rozporządzenie z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt domowych ([…] OITE-AC; RS 916.443.14);
6. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i ß-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (rozporządzenie w sprawie opłat OSAV; RS 916.472);
7. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10);	7. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych (LDAl; RS 817.0);
8. Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9);	8. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs, RS 817.02);
9. Decyzja Komisji 2002/657/WE z dnia […] 12 sierpnia 2002 r. wykonująca dyrektywę Rady 96/23/WE dotyczącą wyników metod analitycznych i ich interpretacji (Dz.U. L 221 z 17.8.2002, s. 8);	9. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21);
10. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. U. L 18 z 23.1.2003, s. 11);	10. Rozporządzenie DFI z dnia 26 czerwca 1995 r. w sprawie obcych substancji i składników środków spożywczych (OSEC; RS 817.021.23).
11. Decyzja Komisji 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r. ustanawiająca zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonego z krajów trzecich (Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61);	
12. Decyzja Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. dotycząca wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE (Dz.U. L 116 z 4.5.2007, s. 9).	

B. PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 6 dyrektywy 97/78/WE, punktami kontroli granicznej państw członkowskich Unii Europejskiej są: punkty kontroli granicznej zatwierdzone do celów przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów pochodzenia zwierzęcego wymienione w załączniku I do zmienionej decyzji 2009/821/WE.

2. Do celów wdrażania art. 6 dyrektywy 97/78/EWG określa się następujące punkty kontroli granicznej w Szwajcarii:

Nazwa	Kod TRACES	Typ	Ośrodek kontroli	Typ zezwolenia
Port Lotniczy w Zurychu	CHZRH4	A	Ośrodek 1 Ośrodek 2	NHC (*) HC(2) (*)
Port Lotniczy w Genewie	CHGVA4	A	Ośrodek 2	HC(2), NHC (*)
(*) Przy stosowaniu kategorii zezwoleń określonych w decyzji 2009/821/WE.				

Wspólny Komitet Weterynaryjny odpowiada za późniejsze zmiany w wykazie punktów kontroli granicznej, ich ośrodków kontroli oraz typach zezwolenia.

Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

ROZDZIAŁ IV

Wymogi dotyczące zdrowia i wymogi kontroli dotyczące handlu między Unią Europejską a Szwajcarią

W odniesieniu do sektorów, w stosunku do których równoważność jest wzajemnie uznawana, produkty pochodzenia zwierzęcego będące przedmiotem handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty będące przedmiotem handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej. W razie konieczności produktom tym towarzyszą świadectwa zdrowia przewidziane do celów handlu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub określone w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES.

W odniesieniu do innych sektorów nadal mają zastosowanie warunki sanitarne określone w dodatku 6 rozdział II.

ROZDZIAŁ IV

Warunki sanitarne i warunki kontroli przywozu z państw trzecich

I. UNIA EUROPEJSKA — PRAWODAWSTWO (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

A. Środki dotyczące zdrowia publicznego

1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/32/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (Dz.U. L 141 z 6.6.2009, s. 3);

2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34).

3. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1).

5. Dyrektywa Komisji 95/45/WE z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 226 z 22.9.1995, s. 1);

6. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i ß-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);

7. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U L 125 z 23.5.1996, s. 10).

8. Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 872/2012 z dnia 1 października 2012 r. w sprawie przyjęcia wykazu substancji aromatycznych przewidzianego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2232/96, włączenia go do załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 oraz uchylenia rozporządzenia Komisji (WE) nr 1565/2000 i decyzji Komisji 1999/217/WE (Dz.U. L 267 z 2.10.2012, s. 1).

9. Dyrektywa 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16).

10. Dyrektywa 1999/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 24).

11. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).

12. Decyzja Komisji 2002/840/WE z dnia 23 października 2002 r. przyjmująca wykaz zatwierdzonych jednostek w państwach trzecich w odniesieniu do napromieniowania żywności (Dz.U. L 287 z 25.10.2002, s. 40).

13. Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1)

14. Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków aromatyzujących dymu wędzarniczego używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych lub na ich powierzchni (Dz.U. L 309 z 26.11.2003, s. 1).

15. Dyrektywa 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylająca niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zmieniająca dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 33).

16. Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).

17. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206):

18. Decyzja Komisji 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r. ustanawiająca zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonego z krajów trzecich (Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61);

19. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 401/2006 z dnia 23 lutego 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych (Dz.U. L 70 z 9.3.2006, s. 12).

20. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).

21. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 252/2012 z dnia 21 marca 2012 r. ustanawiające metody pobierania i analizy próbek do celów urzędowej kontroli poziomów dioksyn, dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli i niedioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli w niektórych środkach spożywczych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1883/2006 (Dz.U. L 84 z 23.3.2012, s. 1).

22. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 333/2007 z dnia 28 marca 2007 r. ustanawiające metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci, cyny nieorganicznej, 3-MCPD i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w środkach spożywczych (Dz.U. L 88 z 29.3.2007, s. 29).

B. Przepisy dotyczące zdrowia zwierząt

1. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 49).

2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).

3. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

4. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2009 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2011 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1).

5. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).

6. Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

C. Pozostałe przepisy szczególne (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

1. Umowa przejściowa w sprawie handlu i unii celnej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką San Marino - Wspólna deklaracja - Deklaracja Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 359 z 9.12.1992, s. 14).

2. Decyzja Rady i Komisji 94/1/WE, EWWS z dnia 13 grudnia 1993 r. w sprawie zawarcia Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, między Wspólnotami Europejskimi, ich państwami członkowskimi a Republiką Austrii, Republiką Finlandii, Republiką Islandii, Księstwem Liechtensteinu, Królestwem Norwegii, Królestwem Szwecji i Konfederacją Szwajcarską (Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 1).

3. Decyzja Rady 97/132/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Nową Zelandią w sprawie środków sanitarnych stosowanych w handlu żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 57 z 26.2.1997, s. 4).

4. Decyzja Rady 97/345/WE z dnia 17 lutego 1997 r. dotycząca sporządzenia Protokołu w sprawie zagadnień weterynaryjnych uzupełniającego Porozumienie w formie wymiany listów między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Księstwem Andory (Dz.U. L 148 z 6.6.1997, s. 15).

5. Decyzja Rady 98/258/WE z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie sanitarnych środków ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w handlu żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 118 z 21.4.1998, s. 1).

6. Decyzja Rady 98/504/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie przyjęcia Umowy przejściowej dotyczącej handlu i spraw związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi, z drugiej strony (Dz.U. L 226 z 13.8.1998, s. 24).

7. Decyzja Rady 1999/201/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a rządem Kanady o środkach sanitarnych dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, w związku z handlem żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 71 z 18.3.1999, s. 1).

8. Decyzja Rady 1999/778/WE z dnia 15 listopada 1999 r. dotycząca podpisania Protokołu w sprawie zagadnień weterynaryjnych uzupełniającego Umowę między Wspólnotą Europejską z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych z drugiej strony (Dz.U. L 305 z 30.11.1999, s. 25).

9. Protokół 1999/1130/WE dotyczący kwestii weterynaryjnych uzupełniający Porozumienie pomiędzy Wspólnotą Europejską, z jednej strony, oraz Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych, z drugiej strony (Dz.U. L 305 z 30.11.1999, s. 26).

10. Decyzja Rady 2002/979/WE z dnia 18 listopada 2002 r. w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania niektórych postanowień Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony (Dz.U. L 352 z 30.12.2002, s. 1).

2. Szwajcaria – Prawodawstwo (*)

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienia do aktów prawnych rozumiane są jako odniesienia do tych aktów łącznie ze zmianami wprowadzonymi do nich przed dniem 31 grudnia 2014 r.

A. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, tranzytu i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego (OITE; RS 916.443.10);

B. Rozporządzenie z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczące przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich (OITPA; RS 916.443.13).

3. Procedury wprowadzania w życie

A. Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii stosuje, równolegle do właściwych organów państw członkowskich Unii Europejskiej, warunki przywozu, o których mowa w aktach prawnych wymienionych w niniejszym dodatku część I, środki wykonawcze oraz wykazy zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Powyższe zobowiązanie ma zastosowanie do wszystkich odpowiednich aktów prawnych niezależnie od daty ich przyjęcia.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii i państwa członkowskie Unii Europejskiej powiadamiają się nawzajem o szczegółowych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii.

B. Punkty kontroli granicznej państw członkowskich Unii Europejskiej, o których mowa w niniejszym dodatku rozdział III część B pkt 1, wykonują kontrole przywozu z państwa trzecich, których miejscem przeznaczenia jest Szwajcaria, zgodnie z rozdziałem III część A niniejszego dodatku.

C. Punkty kontroli granicznej Szwajcarii, o których mowa w rozdziale III część B pkt 2, dokonują kontroli przywozu z państw trzecich, których miejscem przeznaczenia są państwa członkowskie Unii Europejskiej, zgodnie z niniejszym dodatkiem rozdział III część A.

D. Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 27 sierpnia 2008 r. dotyczącym przywozu i tranzytu drogą lotniczą produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich (OITPA; RS 916.443.13) Konfederacja Szwajcarska utrzymuje możliwość przywozu wołowiny i cielęciny pochodzącej z bydła, któremu mogły być podawane promotory wzrostu. Wywóz tego mięsa do Unii Europejskiej jest zabroniony. Ponadto Konfederacja Szwajcarska:

— ogranicza używanie tego rodzaju mięsa jedynie do celu bezpośredniej sprzedaży konsumentom za pośrednictwem obiektów handlu detalicznego i przy zachowaniu odpowiednich warunków etykietowania,

— ogranicza możliwość jego wjazdu wyłącznie do szwajcarskich punktów kontroli granicznej,

— utrzymuje odpowiedni system identyfikowalności i przesyłania mający na celu wyeliminowanie możliwości późniejszego wprowadzenia tego rodzaju mięsa na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej,

— przedstawia Komisji raz w roku sprawozdanie dotyczące pochodzenia i miejsca przeznaczenia przywozu, a także stan kontroli dokonanych w celu zapewnienia przestrzegania warunków wymienionych w powyższych tiret,

— w razie wątpliwości kwestie te zostają zbadane przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.

ROZDZIAŁ VI

Opłaty

1. Za kontrole weterynaryjne związane z handlem między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Szwajcarią nie pobiera się jakichkolwiek opłat.

2. W przypadku kontroli weterynaryjnych przywozu z państw trzecich organy szwajcarskie zobowiązują się do pobierania opłat związanych z kontrolami urzędowymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).”.

ZAŁĄCZNIK IX

Dodatek 11 do załącznika 11 do umowy rolnej otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 11

Punkty kontaktowe

I. Dla Unii Europejskiej:

Dyrektor

Sprawy Weterynaryjne i Międzynarodowe

Dyrekcja Generalna ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja Europejska

1049 Bruksela, Belgia

II. Dla Szwajcarii:

Dyrektor

Federalny Urząd Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii

3003 Berno, Szwajcaria”.